

Jag står i en folkmassa och kan inte röra mig. Eller rättare sagt, i jämförelse med folkmassan rör jag mig så långsamt att det är som om jag stod still. Jag befinner mig bland mejeriprodukterna. Från någonstans hörs musik. Jag föser korgen långsamt framför mig med foten medan jag letar efter min egen spegelbild i glasdörrarna. Sedan väljer jag mellan fil och yoghurt. Sedan väljer jag fil. Jag lägger paketet i korgen och går vidare.

Någonting har börjat växa i mig. Först tror jag att jag är kissnödig. Sedan märker jag att allting är för stort. Kassorna är spårlöst försvunna, dom har sugits ut ur väggarna. Jag varit här inne i flera timmar nu och ändå har jag inte kommit längre än hit. Hyllorna sträcker sig som skogar utmed väggarna. Ostar, grillade kycklingar och brödkorgar hotar ständigt med att rasa ner över mig. Jag står så mitt i gången som jag kan. Människor försöker irriterat att passera mig på sidan om. Deras kundvagnar skrapar mot mina höftben. Först tänker att jag nog skulle tagit en kundvagn jag också.

Sedan tänker jag att så här mycket mat kommer vi aldrig att orka äta upp. Trots att vi är en folkmassa. Vi kommer inte hinna, det kommer mögla bort.

– Ni har köpt in för mycket mat, säger jag till närmsta personalmänniska och slår uppgivet ut med armarna. Jag möter honom framifrån. Jag ställer mig rakt framför honom, kanske för att jag ska synas.

– Vi kommer inte att orka, säger jag förtvivlat. Ni måste ha tänkt fel.

– Det är inte jag som tänker här, säger personalmänniskan. Jag staplar bara konserver. Han ser ointresserad ut. Av mig och konserverna. Han har en röd mössa av papper på sig. En likadan som alla andra men egentligen är han någon annanstans. Det är först när jag rycker tag i hans arm som han hamnar där han ser ut att vara. Rakt framför mig.

– Vad kan jag hjälpa till med, säger han.

– Storleken, säger jag. Jag vill att allting ska bli mindre.

– Du också?

– Nä, inte jag.

– Då går det tyvärr inte.

Några minuter senare, när jag vänder mig om, ligger personalmänniskan avsvimmad på marken.

Konserverna har rasat och gått sönder, exploderat. Hela avdelningen håller på att svälma över. Människor flyr upp i sina kundvagnar och oliver, majs-korn och passerade tomater rinner utefter väggarna och ner på golvet. Allting ändrar färg. Från någonstans hörs musik. Lukten sprider sin gestalt upp mot taket.

Och jag vandrar ut ur föreställningen samma väg jag kom.

Framifrån.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christer med Poeter.se id #4786 innehar upphovsrätten